

Cor vertelt

Marianne Zijderveld & Martin Hin

Een belangrijk onderdeel van de activiteiten van de vogelwerkgroep is altijd het organiseren en leiden van excursies geweest. Iemand die dit lange tijd met veel plezier en vol overgave heeft gedaan is Cor de Groot. In dit stuk vertelt Cor de Groot over zijn avonturen tijdens de talloze excursies die hij heeft geleid.

Hoe is het allemaal begonnen?

Cor vertelt:

"We waren met z'n vieren, toen we voor het eerst naar de ganzen gingen in Friesland. We hadden bij gerucht gehoord, in die tijd was er nog geen vogelliteratuur, dat er ergens bij de Lauwerszee ganzen moesten zijn. Daar zijn we toen op af gegaan. Niemand had nog een auto destijds, dus we huurden een Opel. We vertrokken op zaterdagavond, want zaterdag was voor sommigen nog een werkdag. Pas om elf uur waren we bij Anjum. Hier was de zeedijk. In de buurt stond nog een boerderij. We stonden daar stil, toen boer Hoekstra met zijn vrouw en kinderen, negen stuks, er aan kwamen. Die boer dacht natuurlijk: "Oh jee, inbrekers." Het was een man met een enorm rond kaashoofd, 40+ en een brede mond. Hij deed het woord, zijn vrouw zei niets. Geen van de kinderen hoorde je ook. Goed afgericht. Hij vroeg wat we kwamen doen. Ik zei: "We komen ganzen kijken." "Oh ja, die zijn hier wel."

Omdat we dus dicht bij de ganzen zaten, hebben we bij deze boerderij, met toestemming van boer Hoekstra, de tenten opgezet. We mochten naast de schuur gaan staan, maar daar hingen allemaal van die ranzige netten te drogen. Het stonk als de pest naar een teerlucht. Het was een vrijstaande boerderij, er was geen gas en ook geen elektriciteit. De familie Hoekstra was "televisie wezen kijken" bij kennissen in Anjum. De volgende ochtend werden we uitgenodigd om in de huiskamer koffie en Friese kruidkoek te nuttigen. Dat hebben we jaren achter elkaar nog gedaan. Net zo lang tot die man met pension ging. Het was er altijd heel gezellig. We hebben het wel meegemaakt in een strenge winter, dat de Brandganzen zijn boerenkool stonden op te vreten vlak voor zijn raam. Hartstikke leuk!" Jaren achtereen heeft Cor vervolgens Friesland bezocht, steeds in dezelfde tijd van het jaar (eind november). Van een klein vriendenclubje groeide het uit tot een vogelwerkgroep-exkursie met soms meer dan tien tenten. Eerst zetten zij de tenten nog op bij de boer; later werd dat op een buitendijks terrein ten oosten van Holwerd.

Cor: "Er waren steeds meer gekken die er aan mee deden. Naar Friesland en met een overnachting in de tent. Er werd wel bij gezegd dat er wild gekampeerd werd. "Dat maakte niet uit, wat hij doet zal wel goed zijn", dacht men. Je moest twee dijken over om het buitendijkse terrein te bereiken. Als het droog was, had je geluk en als het nat was, stond je gewoon in het water; je had geen keuze. Het was wel een interessant terrein, want als je opstond, keek je zo over het wad heen en als het dan hoog water was, had je soms Rotganzen vlak voor je, wadpieten en Sneeuwgorzen in de omgeving, het was echt hartstikke leuk.

Zo hadden we daar weer eens onze tent opgezet, toen er een paar jongetjes op een bromfiets aan 't crossen waren. Ik vertrouwde het al niet helemaal. We hadden net gekookt en iedereen was klaar voor een borreltje in een propvol tentje, toen er plotseling op de tent werd getikt: "Rijkspolitie, zou u er even uit willen komen?". Wij gingen de tent uit. Ik zat het dichtst bij de uitgang, dus ik vraag: "Wat is er aan de hand?" Ze waren met z'n tweeën. De één was zeer streng, de ander wat minder. Ze keken hun ogen uit, want ze dachten, dat er één of twee personen in de tent zaten, maar er kwamen er wel tien uit! "Ja mijne heren, dames, u bent in overtreding en ik moet u weg sturen." Ik zei: "Wegsturen, dat kan toch niet, we doen niemand kwaad." "Ja", zei hij, "u bent in overtreding en ik moet mijn plicht doen." Ik vroeg hem, of het toevallig was, dat hij ons daar trof, maar zij bleken getipt. Hij zegt: "U moet dus weg, maar ik heb wel iets voor u gedaan. Ik heb een collega van de rijkspolitie in Holwerd gebeld en die beheert in zijn vrije tijd in het zomerseizoen een camping bij de kerk. De camping is nu gesloten, maar ik heb gebeld, hij gaat voor u open. Gaat u daar maar naar toe, hij weet er van."

Wij hadden geen keuze, dus we zijn gegaan. Inderdaad de man stond ons al op te wachten bij de slagboom. Hij heette ons welkom, hij wist overal van. Het water was nog niet afgesloten, maar er was alleen koud water. Wij hebben daar in het donker onze tent opgezet en tot onze stomme verbazing bleek de volgende dag, dat we vlak onder een grote kerk stonden. Ik wilde die ochtend gaan afrekenen bij die man, hij was al op. Hij vroeg: "Heeft u goed geslapen? Ik heb nog gedacht: dat moet eigenlijk niet te doen zijn met al die kou." Ik zei: "Nou, dat gaat toch heel goed. Hoeveel is de totale schade?" Hij antwoordde, dat het niks kostte; de camping was immers gesloten.

Zo zijn we elk jaar naar Holwerd gegaan. Op een gegeven moment was er een nieuwe beheerder. Daar hebben we ook weer goede banden mee betrokken. De eerste keer stuurde hij een journalist van de Dokkumer Courant op ons af. Een groot stuk in de krant. Ik heb er nog een exemplaar van gekregen. Het

was in dat jaar ook winters. Het sneeuwde licht en dat vond men toch wel heel bizar. We komen nu nog regelmatig bij de nieuwe beheerder thuis. Het is steeds feest, als we komen. De koffie komt op tafel, gevolgd door de Sonnema."

Gezellig nagenietend van een mooie dag op Öland, september 1986; v.l.n.r. Leo Burggraaf, Erwin Robbertz, Truus Happel, Jan v.d. Pool en Cor de Groot. Foto: Joop Kottman.

Een andere excursie die jaren achtereen op het programma stond, was de Zeeland-excursie. Deze excursie vond meestal plaats half januari.

Cor: "Het kan midden in januari behoorlijk koud zijn en dan kun je niet alle mensen in een tent stoppen. We hebben daarom een adresje gezocht. In Steenberghe vonden we een geschikt hotelletje, de naam was geloof ik hotel Aardenburg. We zijn daar zeker een keer of tien geweest. De eigenaar heette meneer De Kloet. Toen we daar voor het eerst kwamen, vertelde meneer De Kloet: "Meneer De Groot, er zijn hier ontzettend veel Wielewalen." Ik zei: "Nou, dat is interessant, meneer De Kloet, wanneer zijn die hier dan?" "Nou, nu." We keken elkaar

maar eens aan en we durfden eerst niets te zeggen. Ik zei: "Meent u dat?" "Ja, jazer, want ik doe ook aan vogels!" Ik zei: "Ja, dat is interessant, want bij ons komen er niet zo veel meer voor, en al helemaal niet in de winter." "Ja, maar hier is dat gewoon", antwoordde meneer De Kloet. Ik dacht: weet je wat, ik pak een vogelgids en dan ga ik een paar vogels aanwijzen met de hand op de naam, zodat hij het niet kan lezen." Ik begin niet met de Wielewaal, maar wijs eerst een paar andere vogels aan, zodat hij kan zeggen, of dat de vogel is. Dus ik vroeg hem: "Als ik de Wielewaal laat zien, dan herkent u hem?" "Ja, dat is buiten kijf." Dus ik wijs een vogel aan. "Is dat hem?" "Nee, dat is hem niet." En zo wees ik een aantal vogels aan, en toen de echte Wielewaal. Het mannetje, dus knalgeel. Ik dacht: nu eens kijken wat er gebeurt. Dus ik vroeg: "Is dat hem?" "Nee, dat is hem ook niet", antwoordde meneer De Kloet. Dus ik zei: "Maar dat is toch echt de Wielewaal, hoor." "Dat kan niet, daar lijkt hij helemaal niet op, dat boek is niet goed," reageerde hij. Wat bleek nou achteraf: het waren Kramsvogels. Die waren daar natuurlijk veel in de winter."

Tijdens een strenge winter ergens in de jaren tachtig is er ook zo'n Zeeland-excursie geweest. Cor: "We gingen toen op één dag heen en terug. 's Morgens vroeg luisterden we naar het weerbericht, de dooi zou invallen onder begeleiding van ijzel, hetgeen in Zeeland zou beginnen en zich zou uitbreiden naar het noordoosten van Nederland. We kwamen bij elkaar op het Lorentzplein, waar we altijd vertrokken. Wat nu, vertrekken we of niet? De groep besloot om toch te vertrekken. "Als het glad is, zien we wel weer," antwoordde iemand. Bij vertrek vroor het nog behoorlijk. Onderweg wilde ik eens testen, of het glad was. Ik vertrouwde het niet. Ik zei: "Wat is het toch raar weer, zo donker. Het was onverantwoord om nog verder te gaan. We zijn toen maar gedraaid en naar het dichtstbijzijnde restaurant gegaan, ik meen een AC-restaurant. We hebben daar uren gezeten, want we konden geen kant meer op. Op een gegeven moment zagen we zandwagens langs komen. We hebben toen nog een tijdje gewacht en onze tocht daarna toch nog vervolgd. En toen kwamen we aan bij Goedereede en daar zaten we toch een ganzen! Die waren ook helemaal van de kaart, die ganzen. Die beesten zaten onder het ijs. De Rotganzen zaten maar vijf meter van de weg af, ongelooflijk mooi en geweldig om te zien natuurlijk, heel apart. We hebben erg veel ganzen gezien, en ook nog heel dichtbij. Het was een meesterlijke excursie. Het bleef echter nog steeds glad, we konden alleen maar rijden waar de strooiwagens waren geweest. Zo kwamen we op de Brouwersdam en daar was het helemaal een feest! Er was nog niet gestrooid. We kregen daar een gratis slipcursus. Frans

en Marjan de Boer begonnen met hun Renault 4: aanloop nemen en dan hup op de rem trappen en bsjiii.....tollend over de Brouwersdam! Ongelooflijk was dat! Daarna werd er door Frans een Marjan getraceerd op linzensoep. Iedereen kreeg een kop op het ijs op de Brouwersdam.

We gingen verder richting Wolphaartsdijk. Het was daar ook spiegelglad. Daar was een smal weggetje, dat aan weerszijden afliep: óf je gleed naar links, óf je gleed naar rechts weg. We reden stapvoets. Het was een dijkje met onderaan aan één kant huisjes. Wij, mijn chauffeur Hans en ik, reden voorop in een Saab. Hans zei: "Ik heb een winterauto, mijn kont kan niet vastvriezen, want ik heb verwarming in mijn stoel." Maar wat gebeurde er nou, dat lichte Renaultje van Frans en Marjan was niet te houden. Ze gleden, ik zag ze gaan! Je kon het bed beneden zien staan van de mensen die daar woonden, het was gespreid. Frans en Marjan doken er recht op af. Gelukkig stond er een klein paaltje en dat hield het wiel tegen. De auto bleef net hangen. Hij zou anders zo de muur in zijn gereden. Ongelofelijk dat alles goed is gegaan. Heel voorzichtig hebben we de auto weer omhoog getrokken en op de weg gezet. We zijn toen naar huis gegaan en overal waar we kwamen, tot Haarlem aan toe werd er op de trottoirs geschaatst. Het was een grandioze excursie."

Hoewel een belangrijk deel van de excursies naar de ganzen leidde, zijn er natuurlijk ook geheel andere bestemmingen geweest.

Cor: "We hadden een excursie naar 't Winterwijkse Kotten. Daarbij was een excursie onder leiding van iemand van Natuurmonumenten in het Korenburgerveen. Het is veen daar, dus je moet altijd precies op de paden blijven. Kom je een halve meter er naast, dan zit je in het veen. Dat overkwam Jo Smit. Jo zat er naast en zakte er behoorlijk diep in. We moesten haar eruit trekken. Ze was behoorlijk vies, stonk ook en ze zat onder het kroos. Ze was in alle staten. Jo moest terug. Samen met haar man Hans ging ze terug naar hun auto. De excursie ging gewoon door. Daar hadden ze geen bezwaar tegen, ze konden de weg terug wel vinden. Wij dachten: we vinden Jo wel weer in blakende welstand in de tent terug, maar dat pakte heel anders uit! De excursie was voorbij en we namen afscheid van onze excursieleider. We gingen terug naar de auto's en zagen daar tot onze stomme verbazing de Fiat 128 van de familie Smit nog staan, met het rechtervoorwiel boven een sloot hangend. Hans en Jo zaten stokstijf in de cabine. Ze durfden zich niet te bewegen, want bij elke beweging zou de auto in het water kunnen storten. Als mummies bleven ze zo zitten. Met vereende krachten hebben we de auto weer op het pad gezet en alsnog zijn ze toen naar de tent gegaan!"